

К. М. Амосова

Грицюк Олександр Йосипович

ГРИЦЮК Олександр Йосипович (10. 10. 1923, Київ – 15. 03. 1990, там само) – лікар-терапевт. Доктор медичних наук (1966), професор (1968), член-кореспондент АМН СРСР (1978). Заслужений діяч науки УРСР (1985). Державна премія УРСР у галузі науки і техніки (1980). Учасник 2-ї світової війни. Державні та бойові нагороди. Закін. Київський медичний інститут (1951), де й працював (1951–70; 1973–90 очолював каф. шпитал. терапії № 1); дир. Київ. НДІ клін. медицини (нині Інститут кардіології АМНУ, 1970–74). Гол. терапевт МОЗ УРСР (1967–70, 1974–79). Вивчав проблеми кардіології, ревматології, організації терапевт. служби, процеси згортання крові, фібринолізу і тромбоутворення. Вперше описав перехід дрібновогнищезового інфаркту міокарда у великовогнищезовий. Очолював Товариство кардіологів України.

Основні праці

Тромбозы и эмболии при ревматизме. 1973; Инфаркт миокарда. 1979 (співавтор); Пособие по кардиологии. 1984; Воспалительные заболевания сердца. 1986; Клиническая ангиология. 1988; Лекарственные средства в клинической кардиологии и ревматологии. 1992 (співавтор); Практическая гемостазиология. 1994; усі – Київ.

Рекомендована література

1. Александр Иосифович Грицюк (К 60-летию со дня рожд.) // ТА. 1984. Т. 56, № 4;
2. Макаренко, Полякова.

Бібліографічний опис:

Грицюк Олександр Йосипович / К. М. Амосова // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-31807>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).